

28η Οκτωβρίου

“Ετοι Πολεμούσαμε 1940-41”
Αλέξανδρος Δ. Αλεξανδράκης, Ελαιογραφία

Ενότητα 3

Η πορεία προς το μέτωπο*

Ξημερώνοντας του Αγιαννιού, με την αύριο των Φώτων, λάβαμε τη διαταγή να κινήσουμε πάλι μπροστά*, για τα μέρη όπου δεν έχει καθημερινές και σκόλες. Έπρεπε, λέει, να πιάσουμε τις γραμμές που κρατούσανε ως τότε οι Αρτινοί*, από Χιμάρα ως Τεπελένι. Λόγω που εκείνοι πολεμούσανε απ' την πρώτη μέρα, συνέχεια, κι είχαν μείνει σχεδόν οι μισοί και δεν αντέχανε άλλο.

Δώδεκα μέρες κιόλας είχαμε μεις πιο πίσω, στα χωριά. Κι απάνω που συνήθιζε το αυτί μας πάλι στα γλυκά τριξίματα της γης και δειλά συλλαβίζαμε το γάβγισμα του σκύλου ή τον αχό της μακρινής καμπάνας, να που ήταν ανάγκη, λέει, να γυρίσουμε στο μόνο αχολόι που ξέραμε: στο αργό και στο βαρύ των κανονιών, στο ξερό και στο γρήγορο των πολυβόλων.

Νύχτα πάνω στη νύχτα βαδίζαμε* ασταμάτητα, ένας πίσω απ' τον άλλο, ίδια τυφλοί. Με κόπο ξεκολλώντας το ποδάρι από τη λάσπη, όπου, φορές, εκαταβούλιαζε ίσαμε το γόνατο. Επειδή το πιο συχνά ψιχάλιζε στους δρόμους έξω, καθώς μες στην ψυχή μας. Και τις λίγες φορές όπου κάναμε στάση να ξεκουραστούμε, μήτε που αλλάζαμε κουβέντα, μονάχα σοβαροί και αμίλπτοι, φέγγοντας μ'ένα μικρό δαδί, μια μια μοιραζόμασταν τη σταφίδα. Η φορές πάλι, αν ήταν βολετό, λύναμε βιαστικά τα ρούχα και ξυνόμασταν με λύσσα ώρες πολλές, όσο να τρέξουν τα αίματα. Τι μας είχε ανέβει η ψείρα ως το λαιμό, κι ήταν αυτό πιο απ' την κούραση ανυπόφερτο. Τέλος, κάποτε ακουγότανε στα σκοτεινά η σφυρίχτρα, σημάδι ότι κινούσαμε, και πάλι σαν τα ζα τραβούσαμε μπροστά να κερδίσουμε δρόμο, πρικού ξημερώσει και μας βάλουνε στόχο τα αεροπλάνα.

Οδυσσέας Ελύτης, Άξιον εστί

* μέτωπο: ο ποιητής αναφέρεται στον ελληνοϊταλικό πόλεμο του 1940

* μπροστά: για την πρώτη γραμμή

* οι Αρτινοί: το σύνταγμα της Άρτας

* νύχτα πάνω στη νύχτα βαδίζαμε: βάδιζαν τη νύχτα από τον φόβο των αεροπορικών επιδρομών

28η Οκτωβρίου

- Βρείτε τα σημεία του κειμένου όπου δίνονται πληροφορίες για τις συνθήκες κάτω από τις οποίες πολεμούσαν οι στρατιώτες μας στον πόλεμο του 1940 (καιρός, εφοδιασμός, κακουχίες) και συμπληρώστε με στοιχεία από ιστορικά βιβλία και από εγκυκλοπαδίες. Παρουσιάστε τα στην τάξη.
- Αφηγηθείτε με τον δικό σας τρόπο την ιστορία, προσέχοντας να βάλετε τα γεγονότα σε χρονική σειρά, όπως παρακάτω:
Έημερώνοντας τ' Αγιαννιού του ..... (χρονολογία) οι στρατιώτες έλαβαν διαταγή να πάνε στο μέτωπο για να αντικαταστήσουν.....
- Βρείτε τις φράσεις με τις οποίες περιγράφει ο συγγραφέας πώς νιώθουν οι στρατιώτες. Περιγράψτε με δικά σας λόγια τα συναισθήματα αυτά.

Καταγράψτε τις μαρτυρίες προσώπων του περιβάλλοντός σας τις οποίες άκουσαν από τους παππούδες ή τις γιαγιάδες τους ή άλλα πρόσωπα που έζησαν σε αυτόν τον πόλεμο. Μπορείτε να τις μαγνητοφωνήσετε και μετά να τις γράψετε ή να κρατάτε σημειώσεις την ώρα που σας τις διηγούνται. Προσέξτε να μην παραλείψετε να χρησιμοποιήσετε επιρρήματα, φράσεις και προτάσεις που δηλώνουν χρόνο.

Το περιστατικό που μου διηγήθηκε ο/η _____ έγινε _____

στην περιοχή _____

Στην αρχή _____

Υστερα από _____

Πριν _____

Μετά _____

Τότε _____

Στο τέλος _____

Διαβάστε στο **Ανθολόγιο**: Ένας στρατιώτης μουρμουρίζει στο αλβανικό μέτωπο, του Ν. Βρεττάκου, σελ. 211, και [Στα βουνά της Αλβανίας], του Γ. Μπεράτη, σελ. 213.

Η Ιταλία μάς κήρυξε τον πόλεμο!

(Κι εμείς πήγαμε στο υπόγειο)

Αλλά σήμερα τόση ώρα που γελούσαμε δεν προσέξαμε πως ο μπαμπάς είχε γυρίσει ξαφνικά πίσω και μας κοιτούσε. Χωρίς να γελάει. Ήταν ιδρωμένος, γιατί είχε τρέξει κι είχε ανεβεί τη σκάλα γρήγορα, και δεν μπορούσε να καταπιεί και τα μάτια του ήταν έξω, σαν να είχε μαλώσει με κάποιον. Η μαμά τον είδε πρώτη και σταμάτησε να γελάει και του είπε πως ήρθε πάνω στην ώρα που δεν πίνω το γάλα μου και πρέπει να φύγω για το σχολείο και να μου πει κάτι για να το πιω. Αλλά ο μπαμπάς μου δεν είπε τίποτα. Τότε τον ρώτησε γιατί γύρισε πίσω και μήπως ήταν αργία και δεν το ήξερε. Αλλά ο μπαμπάς πάλι δεν είπε τίποτα. Μετά μίλησε ξαφνικά και είπε να πάψουμε και να τον ακούσουμε με προσοχή και όταν καθίσαμε προσοχή είπε κανείς να μη βγει από το σπίτι, εγώ να μην πάω σχολείο, η θεία Γαζία να αφήσει τις πορτοκαλιές, η Δωροθέα να κλείσει τις πόρτες και τα παράθυρα κι η μαμά να πάψει να με κυνηγάει μ' αυτό το γελοίο γάλα, γιατί «εδώ χαλάει ο κόσμος κι εσείς παίζετε».

Μόλις είπε έτσι, αφήσαμε τα παιχνίδια και τα γέλια και μαζευτήκαμε γύρω του και τον κοιτούσαμε, γιατί ποτέ άλλοτε δεν ήταν έτσι, και περιμέναμε να μας πει γιατί χαλάει ο κόσμος. Τότε ο μπαμπάς έβγαλε μια φωνή κουρασμένη, βραχνιασμένη, θυμωμένη, αγριεμένη και φοβισμένη, που, όταν την ακούσαμε, γίναμε κι εμείς θυμωμένοι, αγριεμένοι και φοβισμένοι:

- Η Ιταλία μάς κήρυξε τον πόλεμο! είπε.
- Τι;
- Η Ιταλία μάς κήρυξε τον πόλεμο, ξαναείπε.

Τη δεύτερη φορά ακούσαμε όλοι κι η μαμά είπε «Θεέ μου!» και ρώτησε «Γιατί;». Η Δωροθέα είπε «Παναίτσα μου» και ρώτησε «Τι θα κάνω τώρα;». Η θεία Γαζία είπε ένα καινούριο τραγούδι που δεν είχε μουσική: «Εμπρός, η μάχη ήρχισε, το βήμα μας ταχύ. Μυρίζει η πυρίτις, η σφαίρ’ αντιλαλεί, κι η βροντερή φωνή της εις μάχην μας καλεί» κι εγώ, χωρίς να καταλάβω πώς μου ήρθε, έτρεξα και πήρα από τα χέρια της μαμάς τη φλιτζάνα με το γάλα και το ήπια όλο. Τότε ο μπαμπάς ήρθε κοντά μου και με ακούμπησε στον ώμο και μου είπε:

- Άκη, από σήμερα θα γίνεις άντρας.
- Μετά γύρισε στη μαμά και της είπε πως θα τρέξει στην τράπεζα να σηκώσει λεφτά. «Δεν έχουμε δραχμή» είπε κι έφυγε τρέχοντας στη σκάλα...
- Τι ήταν αυτό; Ακούσατε; ρώτησε η μαμά, που φοβήθηκε από ένα μεγάλο μπουμ.
- Μπόμπες! ακούστηκε μια φωνή από τον δρόμο. Βομβαρδισμός! Βομβαρδισμός...
- Κι αυτό; ρώτησε η Δωροθέα.
- Σειρίνες! είπε η θεία Γαζία. Σημαίνουν συναγερμό. Να τρέξει ο κόσμος να κρυφτεί.
- Θεέ μου! είπε η μαμά. Κι ο μπαμπάς είναι έξω... Δε θα προλάβει...
- Θα έρθουν οι Ιταλοί; ρώτησε η θεία Γαζία.
- Είναι κακοί, κυρία; ρώτησε η Δωροθέα.

28η Οκτωβρίου

— Δεν ξέρω, είπε η μαμά. Ο κύριος Δεμαρτίνος, που έχει το ποδηλατάδικο, είναι Ιταλός. Είναι καλός.

Σε λίγο ήρθε ο μπαμπάς μου και ήταν πολύ λερωμένος και σκισμένος και δεν είχε το καπέλο του, ούτε στο κεφάλι ούτε στο χέρι, και είπε πως η τράπεζα ήταν κλειστή και δεν έκανε τίποτα. Μετά είπε να κατεβούμε όλοι γρήγορα, όπως είμαστε και βρισκόμαστε, να πάμε στης κυρίας Γιαννοπούλου, γιατί το σπίτι της έχει υπόγειο και το λιακωτό της είναι τσιμεντένιο και δεν μπορούν να το τρυπήσουν οι μπόμπες.

Κατεβήκαμε όλοι πιασμένοι χέρι χέρι και μπήκαμε στον κόσμο που έτρεχε και όλο τρέχαμε και ακούγαμε τις μπόμπες, τις σειρήνες, τα αντιαεροπορικά και τα βαπόρια και φτάσαμε στην πλατεία και σταματήσαμε κάτω από τα δέντρα να ξεκουραστούμε... και ο μπαμπάς με πήρε αγκαλιά και είπε πάλι:

— Άκη, από σήμερα θα γίνεις άντρας.

Εγώ τότε φοβήθηκα πάρα πολύ, γιατί δεν ήθελα να γίνω σήμερα άντρας. Ούτε ήθελα να πάω στο υπόγειο. Ήθελα τους φίλους μου, τον Ρούλη, τον Βαγγελάκη, τον Μωυσή, τον Φιλιππάκη, τον Ντόντο, τη Λίλα, τη Λέλα, τον Λούλα, τον Γιώργο, τον Βασίλη, τον Ιωνα. Και τη Μαρία.

Κυριάκος Ντελόπουλος, *Ο Άκης και οι άλλοι*,
εκδ. Καστανιώτη, Αθήνα, 1997 (διασκευή)

Το νέο του πολέμου ήρθε ξαφνικά ένα πρωινό και αναστάτωσε τη ζωή της οικογένειας του μικρού Άκη. Βρείτε και υπογραμμίστε στο κείμενο τα σημεία που μας δίνουν να καταλάβουμε τι αισθάνθηκαν τα πρόσωπα της ιστορίας όταν το έμαθαν και τι έκαναν (τι ρώτησαν, ποια ήταν η συμπεριφορά τους).

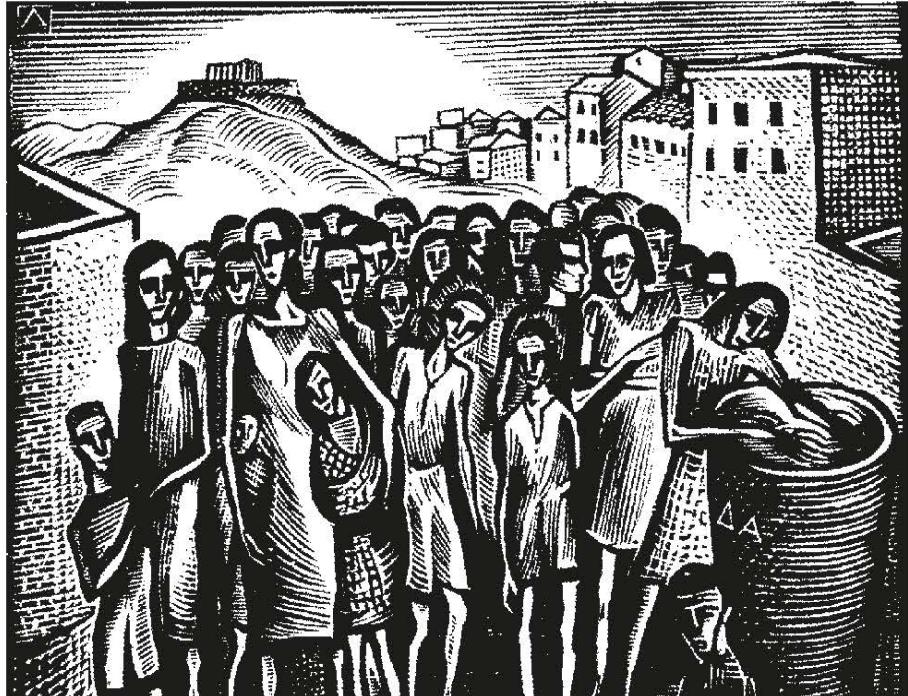
- Ο πατέρας
- Η μπέρα
- Η Άκης
- Η θεία Γαζία
- Η Δωροθέα

Συγκεντρώστε υλικό από εφημερίδες, περιοδικά, λογοτεχνικά βιβλία, ημερολόγια, μαρτυρίες, που θα σας δώσει πληροφορίες για την ημέρα της 28ης Οκτωβρίου 1940, αλλά και τα χρόνια της Κατοχής και της Αντίστασης. Μπορείτε να καλέσετε στο σχολείο σας έναν ιστορικό συγγραφέα για να συζητήσετε.

Φτιάξτε ένα λεύκωμα με στίχους τραγουδιών, π.χ. *Άξιον εστί* του Ο. Ελύτη, *Μαουτχάουζεν* του Ι. Καμπανέλλη, μελοποιημένα από τον Μ. Θεοδωράκη, ή τα τραγούδια της Σ. Βέμπο.

Διαβάστε στο **Ανθολόγιο**: [Η παρέλαση], της Άλκης Ζέη, σελ. 215.

Συλλογογραφία της Λουκίας Μαγγάρου

Η πείνα

Έτσι μου έρχεται να κλαίω, να κλαίω συνέχεια. Όταν θα τελειώσει τούτος ο φρικτός χειμώνας, θα γράψω μια τραγωδία που θα αρχίζει έτσι: «Πατάω ένα κουμπί και βγαίνει μια χοντρή και λέει στα παιδάκια νιξ φαΐ». Ύστερα θα παρουσιάζεται ο χορός. Παιδάκια σκελετωμένα που θα τραγουδάνε μια λέξη, μόνο μια λέξη. Θα την τραγουδάνε σε μονότονο ρυθμό: «Πεινάω. Πεινάω». Τίποτε άλλο ως το τέλος, όσο θα κρατάει η τραγωδία. Ο Βίκτορας Ουγκό για να γράψει τους Αθλιούς μεταχειρίστηκε χλιάδες λέξεις. Εγώ θα μεταχειριστώ μόνο μία: το ρήμα πεινάω, που θα τα λέει όλα. Τα παιδάκια μου θα τραγουδάνε και κάθε πεινάω θα είναι και μια εικόνα. Ισως να χρειαστεί να γράψω πολλούς τόμους, γιατί θα έχει πολλά πεινάω. Δε χρειάζεται να τα γράψω με τη σειρά, δηλαδή πρώτα τούτο το πεινάω κι ύστερα το άλλο το πεινάω. Αν θέλω, αρχίζω από το τέλος. Τώρα εγώ σε ποιο πεινάω θρίσκομαι;

Η κοιλιά μου είναι φουσκωμένη σαν μπαλόνι και πεινάω. Σήμερα λιποθύμησα. Πεινάω, ουφ, έμμονη ιδέα μού έχει γίνει τούτο το ρήμα. Θα παίξω για να περάσει η ώρα. Θα βάλω τα ρήματα στη γραμμή, να παραβγούνε στο τρέξιμο. Το πεινάω τερματίζει πρώτο, δεύτερο ακολουθεί το κρυώνω, τρίτο το φοβάμαι και σε μεγάλη απόσταση πίσω τους το πονάω, το μισώ, το αγαπώ. Το γελώ, ξεφτίδι, ούτε ξεκίνησε από την αφετηρία.

Ζωρζ Σαρή, Όταν ο ήλιος..., εκδ. Κέδρος, Αθήνα, 1971

28η Οκτωβρίου

- Τι σημαίνουν τα λόγια της Ζωρζ Σαρή: «Το πεινάω τερματίζει πρώτο, δεύτερο ακολουθεί το κρυώνω, τρίτο το φοβάμαι και σε μεγάλη απόσταση πίσω τους το πονάω, το μισά, το αγαπώ. Το γελώ, ξεφτίδι, ούτε ξεκίνησε από την αφετηρία»;
- Ποιες είναι οι συμφορές που προκαλούνται από τον πόλεμο;
- Πώς φαντάζεστε να ζουν τα παιδιά κατά τη διάρκεια ενός πολέμου;

Διαβάστε από το **Ανθολόγιο: Τα κουλουράκια**, της Ζωρζ Σαρή, σελ. 218.

Κατοχή

Αλήθεια, δάση και βουνά
υπάρχουν στον κόσμο ακόμη;
Υπάρχουν οι μεγάλοι δρόμοι
που παν σε μέρη αλαργινά;*

Ανθίζουν πάντοτε οι βραγιές;*
Στους κάμπους είναι φως κι ειρήνη;
Κι έμεινε λίγη καλοσύνη
μες στις ανθρώπινες καρδιές;

Απίστευτα μας φαίνουνται όλα
σ' εμάς που ζούμε τώρα χρόνια
σαν σ' ορεινά φτωχά καλύβια
που τα αποκλείσανε τα χιόνια...

Θε να 'ρθει τάχα μιαν ημέρα
σαν από τόπους μακρινούς
η Άνοιξη που λαχταράμε;
Και θα μας έβρει ζωντανούς;

Κώστας Ουράνης

- Πώς περιγράφει ο ποιητής τη ζωή των ανθρώπων στα χρόνια της Κατοχής;
- Με τι παρομοιάζει τη ζωή στα χρόνια του πολέμου και με τι τη ζωή στα χρόνια της ειρήνης; Με ποια εικόνα θα ζωγράφιζε τον πόλεμο και με ποια την ειρήνη;

*αλαργινά: μακρινά

*βραγιά: πρασιά

Μαδαίνω περισσότερα για την 28η Οκτωβρίου 1940

- Βογιατζόγλου Στέλλα, *Καθάλα σε δυο φεγγάρια*, εκδ. Κέδρος, Αθήνα, 1994.
- Δεϊμέζη-Καλιόπου Άννα, *Τα γκρίζα χρόνια*, εκδ. Πατάκη, Αθήνα, 1996.
- Δικαίου Ελένη, *Αναζητώντας τους χαμένους ήρωες*, εκδ. Πατάκη, Αθήνα, 1996.
- Ζέη Άλκη, *Ο μεγάλος περίπατος του Πέτρου*, εκδ. Κέδρος, Αθήνα, 1995.
- Κορνήλιος Μανώλης, *Πολύ ωραίο το όνομά σου*, Ελευθερία, εκδ. Καστανιώτη, Αθήνα, 1987.
- Μάρρα Ειρήνη, *Το άδειο μπουκάλι*, εκδ. Πατάκη, Αθήνα, 1996.
- Παπαμόσχου Ηρώ, *Το πέτρινο σπίτι*, εκδ. Πατάκη, Αθήνα, 1988.
- Ραβάνης-Ρέντης Δημήτρης, *Παιδιά της Αθήνας*, εκδ. Σύγχρονη Εποχή, Αθήνα, 1988.
- Ροδοπούλου Σούλα, *Εκείνοι τότε*, εκδ. Μορφωτική, Αθήνα, 1988.
- Σακελλαρίου Χάρης, *Αντιστασιακά διπύγματα*, εκδ. Κέδρος, Αθήνα, 1986.
- Σαρή Ζωρζ, *Κόκκινη κλωστή δεμένη...*, εκδ. Κέδρος, Αθήνα, 1974.
- Σαρή Ζωρζ, *Οι νικητές*, εκδ. Πατάκη, Αθήνα, 1995.
- Σφαέλλου Καλλιόπη, *Μικροί αγωνιστές*, εκδ. Εστία, Αθήνα, 1979.
- Τσίρος Σπύρος, *Οι πόλινες μούσες*, εκδ. Κέδρος, Αθήνα, 1999.
- Φίλντισον Σοφία, *Η καρδούλα*, εκδ. Πατάκη, Αθήνα, 1999.
- Ψαραύη Λίτσα, *Το διπλό ταξίδι*, εκδ. Πατάκη, Αθήνα, 2000.